

røde Kors. Det vil i Krigstid derfor faa sin allerførste Betydning, og det vil, naar det anbringes, navnlig paa de Huse, hvori de saarede findes optagne, give Husene en vis Beskyttelse. Det gælder derfor om at holde dette Tegn i Hævd, og sikkert er det, at vil man sørge for, at dette Tegn kan blive respekteret i Krigstid, saa maa man begynde i Fredstid. Derfor lægger jeg megen Vægt paa denne Bestemmelse, som i øvrigt ingenlunde er eneetaende her for Danmarks Vedkommende. Man har forsøgt at gennemføre det samme ogsaa i andre Lande, for saa vidt som det har været nødvendigt. I Grækenland og Rusland har man ikke behovet at foretage noget Skridt, i saa Henseende, fordi den almindelige Lovgivning allerede yder tilstrækkelig betryggende Sikkerhed for det røde Kors. Derimod har man i Belgien og Ungarn vedtaget særlige Lovbestemmelser til Beskyttelse af det omhandlede Tegn, og endelig har man i Østerrig, Italien og Portugal søgt nærmere at regulere dette Forhold gennem administrative Bestemmelser; man er altsaa i de forskellige Lande gaaet ind paa at søge en Ordning af dette Forhold. Ganske vist have de større Lande som Tyskland og Frankrig endnu ikke naaet saa vidt, at de have kunnet faa en Ordning i saa Henseende, men det turde ikke være nogen Grund for os til at holde os tilbage. Vi havde forleden Dag til Forhandling en Sag, nemlig Patentsagen, hvor vi vare det sidste Land i Europa, der naaede til en Lovordning. Ganske heldigt kunde det være, om vi paa dette lille Omraade kunde blive et af de første Lande i Europa, der naaede til en lovordnet Tilstand. Jeg tror egentlig ogsaa, at vi alle kunne blive enige om, at kan man opnaa en saadan lovordnet Tilstand her uden for store Ofre, ville vi være med dertil, og jeg kan ikke se, at de Ofre, som en Lovbestemmelse af den Karakter, hvorom der her er Tale, kunne medføre, i Virkeligheden have nogen synderlig Betydning. Tilstanden er, som jeg ogsaa tidligere har omtalt, den, at Genferkonventionens røde Kors nu misbruges i den allerførste Udstrækning. Vi finde det jo rundt omkring paa en Mængde Huse, i en Mængde Butikker; man kan finde det paa en 3-4 Huse ved Siden af hinanden paa hvert Hus, og det er dog en given Sag, at naar et Tegn benyttes paa denne Maade og læstes i Grams rundt omkring, faar det i Virkeligheden ingen Betydning. Det, der nu vil ske, hvis den Bestemmelse, som der her er Tale om, vedtages, er ganske vist, at Brugen, den Brug, som jeg nævnte, af det røde Kors, vil falde bort, men i saa

Henseende skal jeg erindre om, at Loven ikke vil komme til at træde i Kraft før efter et Mars Forløb, og der er altsaa god Tid for alle dem, der bruge det røde Kors, til at træffe Foranstaltninger til enten at opgive denne Brug eller sætte Brugen af et andet Mærke i Stedet derfor. Dette, at sætte Brugen af et andet Mærke i Stedet, lader sig udføre med største Letthed, thi hvad vi kræve Beskyttelse for, er kun det røde Kors. Vilde de Folk, der bruge Korset, male det blaat, maa de gerne for os, og de kunne saa beholde det akkurat, som de nu have det andet Mærke. Derfor tror jeg ikke, der kan være nogen Betænelighed ved denne Bestemmelse, undtagen maaske netop den, jeg fremhævede i Begyndelsen, jeg tog Ordet, nemlig Hensynet til de enkelte, som have faaet Varemærker indregistrerede, der indeholde det røde Kors. Jeg har tidligere omtalt, at dette gælder kun 4, og deraf ere de 3 Forhandlere af Sygeplejeartikler, for hvem Mærket ikke har nogen som helst Betydning, thi det er vitterligt, at det bruges af alle, der handle med Sygeplejeartikler, og at disse 3, som have faaet det indregistreret, ikke ere i Stand til gennem Domstolene at hævde deres Eneret til Brugen af Mærket. I saa Henseende har jeg allerede nævnt den Dom af 1887 — vistnok — som traktende en af dem, der havde holdt et saadant Mærke indregistreret, Retten til at hævde Mærket som Eneret for sig. Der bliver altsaa kun den sjerde tilbage. Det er en Vinhandler, der har faaet Mærket indregistreret paa noget, han kalder "Sundhedsvin". Jeg kender ikke den Vin, og jeg skal lade det staa hen, om den skulde være særlig gavnlig for Sundheden. Jeg skal imidlertid tillade mig at tvivle om det i høj Grad. Jeg antager ikke, at denne Vin er en Smule bedre end enhver anden Vin, og hvis den var det, maatte det skyldes en særlig Behandling fra Vinhandlerens Side, en Behandling, der vistnok kunde fjernes Varen fra at være Vin i Ordets egentlige Forstand. Det er fra vedkommendes Side jo ikke andet end almindelig Forretning, det man paa Dansk kalder med et Udtryk, laant fra Tysk, en "Geschäft", og det er en Geschäft, som egentlig ikke i og for sig er meget tiltalende, at man søger at bringe en Vare i Handelen med et Mærke, et Slags offentligt Mærke, der skulde tyde paa, at det har noget med Sundheden at gøre. Jeg mener, at denne Mand kan være tilfreds, naar han faar Lov til at bruge sit Mærke i de 10 Aar, for hvilke det er indregistreret, medens man derimod nægter ham Retten til at faa Indregistreringen fornyet efter de 10